

Хайде върви сега по дяволитѣ? Още еднажъ да ни тръгвашъ съ мене, че ти прѣчупвамъ нозѣтъ . . .

Тѣй печално се свърши моето ходене въ Евфорионовѣ.

Кражбата. — При оракула.

Мина се много врѣме отъ тая случка и ние вече бѣхме забравили за станалото. Продължавахме да ходимъ на училището и отъ него въ гимназията. Днитѣ бързо се минаваха единъ слѣдъ другъ и ние успѣвахме въ науката и гимнастическитѣ упражнения.

Ала единъ день се чу нѣщо, което отново ме разтѣжи. Статуйката, която ние барахме въ Евфорионовата кѣща, се изгубила! Нѣкой я бѣ открадналъ. Това ме съкруши. Какво ли ще си помислятъ хората?

— Толкова ли бѣ важна тая статуйка, та сте седнали да се кахарите за нея, рече съ нехайство Пердика, който никакъ не цѣнѣше хубавитѣ и изкустно издѣланитѣ фигури.

— Да, статуйката бѣше нѣщо рѣдко. Въ Атина само Евфорионова баща имаше такава хубава статуйка. Той я държеше въ библиотеката си. Слухътъ за кражбата се разнесе на всѣкъдѣ. Търсѣхъ вредъ крадеца. Евфорионова баща обѣща да даде награда на оня, който издири крадеца или занесе статуйката.

Минаха се мѣсеци, а статуйката не се намѣри. Между туй Посейдонъ се броеше за свещенъ прѣдметъ и покровителъ на кѣщата; почнаха да върватъ, че слѣдъ неговото изгубване, щастието ще се дигне и злочестини ще дойдатъ въ Евфорионовѣ. Случи се, че Евфорионовата майка заболѣ. Разтѣ-